

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΗΡΩΕΣ

Ο ΚΥΝΑΙΓΕΙΡΟΣ ΤΗΣ ΝΑΥΠΑΚΤΟΥ

Ένα ναυτικό έπεισόδιο του 1823. — Τò συμβούλιο τών καπεταναίων και ή πρότασις του Μυργιαλή. — Όπου φανερώνεται ό Παξίνος. — Τò πυρπολικό καιγεται. — Ο άφάνταστος ήρωισμός του Παξίνου. — Δαιμόνας μέσζ στις φλόγες. — Τò μαρτύριο τής σούβλας. — Τι γράφει ένα καλλιό στρατσόχαρτο. — Τò μαντήλι με τὰ τάλληρα. — Μία άρραβωνιστικιά στους Παξούς κλπ.

Ό άρχαίος Κυναίγειρος πού άραπιζε τήν πούμνη του έχθρικού πλοίου με τὰ δόντια, όταν οι Πέσαιοι του έκοψαν τὰ χέρια, θα ζή αιώνια μέσα στις σελίδες τής Έλληνικής ιστορίας. Οι πρόγονοί μας, είχαν στήσει ένα μαρμάρινο κορμό, χωρίς χέρια και άκέφαλο, για άνάμνησι τής ήρωϊκής θυσίας του. Κανέν άγαλμα όμως δέν υπάρχει να μάς θυμίσει τήν αυθοθυσία ενός άλλου ήρωα, του Γεωργίου Παξίνου, πού για τήν έλευθερία τής πατρίδος έθυσίασε και αυτός τή ζωή του έπάνω στα νερά τής Έλληνικής θάλασσας, κατά τò 1823. Και ή μεγαλόσημη ιστορία που γράφουν τόσα για τούς προμάχους του Έρωτ Άγώνος δέν άναφέρουν τίποτε γι' αυτόν τόν Άγαστο πυρπολήτη. Στην ιστορία του Φιλήμονος μόνον υπάρχουν λίγες γραμμές βιαστικές.

***

Ήταν ή νύχτα τής 10ης πρòς τήν 11ην Ιουνίου του 1823. Ή Έλληνική ναυτική μοίρα ήταν άραγιμένη σε μικρή άπόστασι από τή Ναύπακτο, στα ήσυχά νερά του Πατραϊκού κόλπου. Οι άνδρες τών πληρωμάτων, έπάνω από όχτακόσιους, άγρυπνούσαν σκουντουφλιασμένοι, περίπλοιοι, οίχοντες τότε — τότε ματιές πονετικές στη μαυροκοκαβιένη πόλι. Οι Τούρκοι προόλιγον ήμερών, (στη 25 Μαΐου), πολιορκούμενοι από 2000 Λωριές, ένιςχυόμενος κατά θάλασσαν από τὰ Έλληνικά σκάφη, είχαν παραδώσει τήν πόλι στις φλόγες και κατέρωσαν στο Κάττρο τής, πού τò είχαν καλά όχυρωμένο...

Έπρόκειταν μεσάνυχτα. Τò άεράκι πού έρχότανε άπαλό από τὰ βουνά, εχάιδευε τὰ δόλοστρωτά νερά του Πατραϊκού κόλπου και ένόμιζες πως ένανούριζε τήν κοιμισμένη φύσι. Κανένας όθροβος δέν έτάραζε τόν ύπνο τής. Μόνον έπάνω στα χαλάσματα τής Ναυπάκτου άκούγονταν ο ήρνος τής κουκουβέργιας, σάν μοιρολόγι για τόν άδικο χαμό τής...

Τὰ στήθη τών Έλλήνων ναυτών φλέγονται από τή δίψα τής εκδιχίσεως για τήν πυρπολήσι τής Ναυπάκτου. Οι καπετάνιοι έχουν μεγάλο Συμβούλιο και μελετούν να όραμούν και πάλι έναντίον του έχθρου. Αυτή όμως τή φορά δέν πρέπει να τò πάθουν, όπως με τήν έφοδο πού έκαναν για να κυριεύσουν τόν Άντιόριο, τις προάλλες. Τότε μοιρολόι γενναίοι, όπως ο Χορμόβας κι' ο Γιαννούλης Σπεσιώτης και άλλοι, βάλανε σκάλες στα τεύχη και άνεβήκανε και πήδησαν μέσα, μα οι άλλοι δέν τούς άκολούθησαν, δειλάσαν, κι' έτσι θυσίαστηκαν άδικα οι πρώτοι και ή έφοδος άπέτυχε. Τώρα δέν πρέπει, για τò Θεό, να συμβή τò ίδιο !...

Στο πολεμικό Συμβούλιο όρίζονται πολλές γνώμες. Έξαφνα πετιόταν στη μέση ο καπετάν Γιώργης Μυργιαλής (όπολοίαρχος στο τριόριζμο κοράβι του Νικόλα Μπότση) και προτείνει να κώψουν με πυρπολικό τò Όθωμανικό πλοίο πού ήταν άραγιμένα κάτω από τή Ναύπακτο και πού με άλλον τρόπο ήταν άπρόσβλητα. Τò σχέδιο έγινε δεκτό. Ο Μυργιαλής μετεσχημάτισε πρόχειρα σε πυρπολικό ένα από τὰ Γαλαξειδιώτικα πλοία και άνέλαβε να μητρί στη βάση του πυρπολικού τούτου και στην κατάλληλη στιγμή να του βάλη φωτιά. Άλλά γεννήθηκε εν' άλλο ζήτημα : Ποιος θα είχε τò θάρρος ν' άνεβή στο ίδιο τò πυρπολικό, να τò ηηδαλιουχήσει και να τò προσκόλλησι στα πλευρά ενός Τούρκικου πλοίου ; Χρειάζότανε δίχως άλλο ένας ήρωας, ένας πού να υψιασθή, πού να πάη άτρόμητος ν' άντιμετωπίσι τò θάνατο. Ποιος θα ήταν αυτός ; Από τούς 800 ναύτες κανείς δέν τολμούσε να βγή μπροστά. Και ο Μυργιαλής για τρίτη φορά φώναξε στα παρατεταγμένα πληρώματα.

— Λοιπόν, παιδιά, κανείς ; Κανείς δέν έχει τò κουράγιο να μητρί στο μπουλόττο να μου τò ρεγουλάση ;

Στην έπίσημη εκείνη στιγμή, πηδζ στη μέση ένας άπλος ναύτης, 25 μόλις χρονών, με τò χαμόγελο τής παλληκαριάς στα χείλη. Ή ώσπαι μορφή του λάμπει από τήν άποραστικότητα και τò βήμα πού έκανε ήταν σταθερό.

— Έγώ ! φώναξε, έγώ πάω ! με φωνή πού άντήχησε βροντερή μέσα στη γενική σιωπή και τριχιάσες τις θλασσινές καρδιές.

Ήταν ο Γεώργιος Παξίνος, ναύτης στο πλοίο τής Μπουμπουλίας <Οι Σύμμαχοι> πού τò κυβερνούσε ο Νικόλαος Όρλωφ. Ήταν άρραβωνισμένος στους Παξούς, τήν ιδιαιτέρη του πατρίδα. Άλλά δέν έλογαίριζε τίποτε μπροστά στον κόπο του για τή νίκη.

— Λέγε, παιδί μου, τι θέλεις να σου δώσουμε ; έρώτησαν οι καπεταναίοι.

— Δέκα τάλληρα ο καθένας σας, άπάντησε ο Παξίνος. Κι' όχι για μένα. Είνε γι' άλλο πρόσωπο...

Και χαμογελούσε αινιγματικά !
Ένα μαντήλι άπλώθηκε στο τραπέζι. Οι παριστάμενοι άρχισαν να οίχουν τὰ Ίσπανικά τάλληρα, και όταν έτελειώσαν ο γεροντότερος του Συμβουλίου έπήρε τò μαντήλι με τόν έρωτο και τδωσε στον Παξίνου. Τότε

ένεργος ειπε :

— Κράτησε τα, καπετάνιε. Είνε για τήν άρραβωνιστικιά μου, να τής κάνω ένα χάρισμα. Άν δέν γυρίσω, φρόντισε να τὰ λάβη μιιά μέρα στα χέρια τής, να με θυμάται.

***

Ή κοίσιμη στιγμή έσήμανε. Άποαραιστίηκανε.

Ο Γιώργης Παξίνος κάθεται τώρα στο τιμόνι του κατραμοφόρου πυρπολικού, πού στο βάθος του έχει μπαρούτι. Κάθεται στα χείλη ενός ήφραστείου. Στη βάση, πού εινε δεμένη τò πυρπολικό, έπιβαίνει ο Μυργιαλής με άρκετους κοπηλάτες. Πιο πίσω σε άρκετή άπόστασι έρχεται με τò κοράβι του, τò <Λυκοπύργο>, ο Άδριανός Σωτηρίου, Σπεσιώτης. Τὰ πληρώματα φωνάζουν.

— Στο καλό, παιδιά, και καλή τύχη !...

Και ο άνδρετος Παξίνος λύνει τò πανί, πού τò φουσκώνει άμέσως ο άνεμος, και άρπάζει σταθερά τò τιμόνι. Τò γυμνασμένο μάτι του βυθίζει έξεταστικές ματιές στο σκοτάδι, όπως, τò γεράκι για να βρη τò θήμα του. Και τò πυρπολικό σέροντας πίσω του τή βάση του Μυργιαλή χάθηκε μέσα στη νύχτα και στη θάλασσα...

Νεκρική σιωπή έπικρατεί στα δύο έκείνα σκάφη. Νομίζει κανείς ότι εινε ή βάση του Χάρωνος πού γλυτοκό στα σιωπλά νερά τής Άχερουσίας. Σε κάμποση ώρα τò μπι τού Παξίνου ξεχωρίζει τους σκοτεινούς όγκους τών Τούρκικων πλοίων. Και τò χέρι του κρατεί άποαραιστικά τò τιμόνι, δίνοντας γραμμή κατ' έπάνω τους...

***

Έξαφνα, από τò φρούριο και τὰ έχθρικά πλοία άντιλαμβάνονται τούς πλησιάζοντας, και άρχίζουν τις κανονιές. Οι μπόμπες και οι σφαίρες σφυρίζουν στ' αυτιά του Παξίνου, άλλ' αυτός άτρόμητος διασχίζει τη θάλασσα και τεντώνει περισσότερο τò πανί. Τότε ο Μυργιαλής, νομίσας ότι ή καταστροφή ήταν βέβαιη, αν έπλησίαζαν περισσότερο τούς Τούρκους και παρήκτος από ένα είδος ψυχικής παραξάλης, οίχνει άκείως και άσποκος τò δαυλό μέσα στο πυρπολικό λύνει τò παλαμάρι και με γοργό και δυνατό κοπηλάτισμα τραβιέται πίσω, αφήνοντας μέσα τόν Παξίνου να παλεύη με τις φλόγες. Όταν ο Μυργιαλής μάχρνε λίγο, συναισθάνθηκε τι είχε κάνει και όρθιος στη βάση καλοήσε τόν Παξίνου να πέση στη θάλασσα και να γλυτώση τόν έαυτο τού κολυμπώντας. Μα ο Παξίνος δέν θέλει να τόν άκούση. Άν και περικινωμένος από τις φλόγες, αν και δέχεται από παντού τις έχθρικές σφαίρες, προσπαθεί με υπεράνθρωπον άγώνα να κολληθή τò πυρπολικό του στο πλησιέστερο πλοίο. Ή φωτιά, άναρριπτιζόμενη από τόν ένάντιο άνεμο τρέχει τώρα σε κάθε γωνιά του πυρπολικού και άναγκάζει τόν Παξίνου να έγκαταλείψη τή θέσι του στο τιμόνι. Άλλά όχι και τò θάρρος του. Με ψυχή μεθυσμένη από ένθουσιασμό τότε άπαντά στον Μυργιαλή με τή ναυτική σάλπιγγα και τότε τρέχει στο κατάστρωμα σάν δαιμόνας μέσα στις φλόγες.

Έπί τέλους ή φλόγε τόν διάχουν από τò κατάστρωμα, άλλ' ο Παξίνος έπιμένει να κυβερνά τò τιμόνι από τὰ παραξάρτα με π α λ α γ κ ο. Ή φωτιά όμως τόν δώχνει και από εκεί. Με καταπληκτική άταραξία ο ήρωας από άλλη έλίδα. Κρεμνιά από τò ίδιο τάλληρο στη θάλασσα, έχοντας μόνο τò κεράλι τόν έξω από τò νερό και καταβάλλει τήν τελευταία προσπάθεια να προσκολληθή στο Τούρκικο κοράβι τò πυρπολικό, τò όποϊον τώρα έχει γίνει ένας έπιπλέον κύριος όγκος !...

Έκπληκτοι οι Τούρκοι μπροστά στο άπίστευτο έκείνο θέαμα, παύουν να πυρπολούν και κατεβάζοντας βάρκες θέλουν να πιάσουν ζωντανό τόν ήρωα. Πράγματι τόν περικυκλώνουν και, έτσι όπως έβαν έξανημένοι πιά, τόν άρπάζουν από τή θάλασσα και τίν φέρνουν στον άρχηγό τους. Τò πυρπολικό, σπρωγμένο μακριά, καιγεται τώρα σάν άσκοπο πυροτέχνημα και ο Μυργιαλής και ο Σωτηρίου έπιστρέφουν περίπλοιοι στα έλληνικά πλοία...

Αίσθημα θαυμασμού και πόνου πέει τις καρδιές τών πλοιάρχων και ναυτών τής Έλληνικής Μοίρας τήν αιχμαλωσία του ώραϊου παλληκαριού. Ζητούν να τόν πάρουν από τούς Τούρκους πληρώνοντας μεγάλο χρηματικό ποσόν και άχιμαλώτους Όθωμανούς. Άλλ' οι Τούρκοι άπορρίπτουν τις προτάσεις. Τήν άλλη μέρα ο Γεώργιος Παξίνος όφίσταται τò μαρτύριο του Άθανασίου Διάκου.

Σουβλίζεται και ψήνεται ζωντανός ! Έπειτα, οι αϊμοβόροι Όθωμανοί κρεμνν τò πτώμα του από μιιά ντάπια του κάστρου, για να τόν ιδούν οι Έλληνες. Και οι Έλληνες ναύτες τότε βλέπουν και όρκίζονται εκδιχίσει...

Υστερ' από άρκετά χρόνια, ο ιστορικός Φιλήμων άνεκάληψε ένα στρατσόχαρτο. Από τή μιιά μεριά είχε διάφορα <σηματα ήμερινά και νυκτερινά συναγωγικήσεως ή σήματα (ανιάλια)>. Από

ΚΑΡΤ - ΠΟΣΤΑΛ

Σ τ έ φ. Φ ά μ α ε ρ, Κορινθια. — Πάν περιοδικόν μόδας δημοσιεύει και σχέδια ερμηνείων. Θέλετε όμως ετήσια περιοδικά ή ξένα; Αυτό δεν μάς τ' γράφετε. Π έ ρ. Μ α γ υ ω ρ ο ρ, Μεολόγγου. — Τό ποιήμα δεν ερμηνεύθηκε δυστυχώς. Ποιός φταίει τώρα, αυτό μόνον ό Θεός τό ξέρει. Σάς έκαμαν φάσσα όπως λέτε. Μπορεί νάνε κ' έτσι. Γ. Ν ι κ ο λ ά ο υ. — Μάς γράφετε :

«... Βλέπω συχνά να δημοσιεύετε πολλά ποιήματα με χωρίς να έχουν κανένα αίσθημα.

Σάς στέλνω και εγώ ένα δικό μου, τό όποιον μυρίζει αίσθημα τυφροπό και υπερηφάνια και σάς παρακαλώ να τό δημοσιεύσετε, γιατί όπως μου είπαν και άλλοι είναι ή ζωονίδα των άριστουργημάτων τής φετινής περιόδου.

Αυτάμα πού δεν έχω να σάς στείλω ότι κάνει άλλα άν μπορούσατε να έλθετε εις τήν θέσιν μου θα έβλέπατε ότι αυτό δεν θα τό θεωρούσατε έμπόδιον στη στιγμή μάλιστα πού τό περιοδικόν σας προσπαθεί πρωτίστως να συντρέξει τή φιλολογοίαν.

* Άλλοστε δεν φαντάζομαι πώς θα σας ξανατύχη ή ευκαιρία αυτή. Με όλην μου τήν ποιητικήν εκτίμησιν

Νά τώρα και τό ποιήμα σας γιά να μήν έχτε παράπονο.

(Σέ μά πού μάγαπούσε και αναγκάστηκε να παντρευτή.)

Σάν σου ξεφύγουν άδεια οί στεναγμοί τού πόνου σέ έκφραση θλιμμένου άχού 'νός γλυστοτριμμένου τόνου νοϊώθω θερεινούν οί καύμοι στό πέρασμα τού χρόνου και ξεπετιούνται στεναγμοί ως είδος παραπόνου

Μή μου συντρέψης τήν καρδιά με τίς γλυκές ματιές σου 'Άλλη !! δεν μεταβάλλουνε τά πράγματα ή ευχές σου

Μόν' άφην' να ξεφεύγουνε τάναστεναγάματά σου άνακουφίσει ό στεναγμός και θα ίδής τήν υγιά σου Προχτές τό έκαμα κι' εγώ — Βογγώ πετιέμαι όλόρθος πένοω λιγάκι εγωϊσμός και περπατώ σάν «Πόρθος».

Α ο κ. Κ ο υ ρ ο υ λ ά κ ο υ. *Όχι επιτυχές τό πεζόν σας. Ι. Α' Γ ε ω ρ γ ί ο υ. Ένταύθα. Τό ποιήμα σας όχι επιτυχημένο. Μή βιάζεστε να δημοσιεύσετε ποιήματα. Περιμένετε να γράψετε καλύτερους στίχους από αυτούς πού στείλατε. Τό τραγούδι σας π. χ. άρχίζει έτσι :

Σέ μία άζηρη κάθουμαι κοντά στό άρρογιάλι, παρατηρώ τή θάλασσα πού δαιμονίως πάλει.

Κ. Α ι α μ ά ρ τ η ρ, Ένταύθα. Τό πεζογράφημά σας όχι άπολύτως επιτυχές. Μή βιάζεσθε να δημοσιεύσετε τά έργα σας. Μελετήστε προηγούμενως. *Έπειτα διατί άρνού είσθε 'Έλλην χρησιμοποιείτε κόμητες Φοιδηθείκους στό έργα σας ; κ. Π ο ρ ά κ τ ο ρ α, Κιλκίς. *Έργοίημεν τόν διορισμόν τού κ. Ν. Μιχαηλίδου ως άνταποκριτού μας στό Κιλκίς. *Ας μάς στείλει Κομοτηνή Κίτην. *Α. π. Δ ο υ κ η ρ, Καστοριά. Αορίζομε τόν κ. Μ. Βελονάν άνταποκριτή μας στήν Καστοριά. *Έ λ έ ν η ρ 'Α ρ α σ τ α σ ί ο υ. *Ος όνόλο τό διηγημά σας όχι δημοσιεύσιμο. *Έν τούτοις μή παύσετε να γράφετε. *Έχετε ταλέντο. Γράψετε με πολύ αίσθημα. Περιμένουμε και καλύτερό σας. Κ α ο σ ι ό π η ρ, Λίμνη (Εβρώσις). *Όχι πολύ ενδιαφέρουσα ή μετάφρασίς σας. Στείλτε τίποτε άλλο. Π. Σ π α ρ ό ρ, Πειραιά. *Όχι επιτυχές τό πεζογράφημά σας. *Έργασθήτε περισσότερο και μη γράφετε κι' από τίς δυό πλευρίς τού χάσμου. Α. Μ α ν τ η ρ. Είναι δικό σας τό ποιήμα «Πλάγκ» ; Καλό είναι μά και γεμάτο άνορθογραφίες ! Πώς ονιβαίνει αυτό ; Διαφωτίστε μας. Μ ί γ α Ν η τ ο ρ ο π ο υ λ ο υ. *Όχι τόσο επιτυχές τό σταλέν. Στείλτε τίποτε άλλο. Μ ν τ ι λ η ν ι ό ρ, Μυτιλήνη. *Αφήστε τους να κουρεύονται. *Ημείς ουδέποτε τους έπροσώδω. Κάμτε τό ίδιο. Μ ί α ν, Πάτρας. Πρέπει να εγκρίνει τόν διορισμό σας ό αυτόν Πράκτωρ τού Π. πρακτορείου. *Επίσης ή κίνησις σας πρέπει νάχη όνόματα. *Η ξηρά φιλολογία δεν ενδιαφέρει κανένα. Ι. Ζ ά ρ ρ ο ρ, Σόρον. Σάς ευχαριστούμε. Αέρ μάς χρησιμοποιούν δυστυχώς. Μ ι χ. Π έ τ ρ ο υ. Κηφισιάν. Τί να σας ποιήμα γιά τό ποιήμα σας ; Γράψετε π. χ.

*Ήτανε δυό τριγόνια δυό σένα δενδράκι μοναχό, μαζεύτικαν δυό σφυκιά γιά να περάσουν τήν νυχτιά

*'Εγώ κυτώντας τα, να δω ό νούς μου πήγε στό καζό. Τήν καρμπίνα μου γιομώ και τρέχω άμέσως και χτυπό πέσανε και τά δυό νεκρά τά πέρον άμέσως στή γρηά και τά περνάει στό σουβλιά κι' έτσι περάσαμε τή βραδιά με τριγόνια στα σουβλιά τίς στιγμής.

την άλλη τό κατωτέρω κείμενο, γραμμένο από τόν 'Ιωάννη Θανασόπουλο, ναύτη τού πλοίου «Λυκούργος». 'Ο άγωνιστής Θανασόπουλος, πού θα ήταν και λιγάκι ποιητής γράφει γιά τόν Παζινό.

«Τό μπουρλότο ορτζάριζε κι' ή λάβρα τής φωτιάς τόν εκαντζάριζε, κι' αυτός με τήν τρουμπέτα «'Ελευθερία», μάς έλεγε, ζητάτε μορ' άδερφια, κι' εγώ διά τήν πίστι μας θέλει πεθάνω πρώτος, μά τή χρυσή Πατριδά μας, άν δεν μάς και ή φλόκος...»

Και ή άρραβωνιαστική τού Παζινού και τά χράματα τί έγιναν ; 'Η άρραβωνιαστική έμεινε άνυπάντη, κλαίγοντας τόν ακριβό τής Γιώργη. Και ήτανε γιά πιά, όταν ό Μυργιαλής μπόρεσε να τήνε βοηθί στους Παζούς και να τής παραδώση τό μαντίλι με τά 'Ισπανικά τάλλαρα, τό «χάρισμα τού Γιώργη».

Και ή άρραβωνιαστική τού Παζινού και τά χράματα τί έγιναν ; 'Η άρραβωνιαστική έμεινε άνυπάντη, κλαίγοντας τόν ακριβό τής Γιώργη. Και ήτανε γιά πιά, όταν ό Μυργιαλής μπόρεσε να τήνε βοηθί στους Παζούς και να τής παραδώση τό μαντίλι με τά 'Ισπανικά τάλλαρα, τό «χάρισμα τού Γιώργη».

Και ή άρραβωνιαστική τού Παζινού και τά χράματα τί έγιναν ; 'Η άρραβωνιαστική έμεινε άνυπάντη, κλαίγοντας τόν ακριβό τής Γιώργη. Και ήτανε γιά πιά, όταν ό Μυργιαλής μπόρεσε να τήνε βοηθί στους Παζούς και να τής παραδώση τό μαντίλι με τά 'Ισπανικά τάλλαρα, τό «χάρισμα τού Γιώργη».

Και ή άρραβωνιαστική τού Παζινού και τά χράματα τί έγιναν ; 'Η άρραβωνιαστική έμεινε άνυπάντη, κλαίγοντας τόν ακριβό τής Γιώργη. Και ήτανε γιά πιά, όταν ό Μυργιαλής μπόρεσε να τήνε βοηθί στους Παζούς και να τής παραδώση τό μαντίλι με τά 'Ισπανικά τάλλαρα, τό «χάρισμα τού Γιώργη».

Και ή άρραβωνιαστική τού Παζινού και τά χράματα τί έγιναν ; 'Η άρραβωνιαστική έμεινε άνυπάντη, κλαίγοντας τόν ακριβό τής Γιώργη. Και ήτανε γιά πιά, όταν ό Μυργιαλής μπόρεσε να τήνε βοηθί στους Παζούς και να τής παραδώση τό μαντίλι με τά 'Ισπανικά τάλλαρα, τό «χάρισμα τού Γιώργη».

Και ή άρραβωνιαστική τού Παζινού και τά χράματα τί έγιναν ; 'Η άρραβωνιαστική έμεινε άνυπάντη, κλαίγοντας τόν ακριβό τής Γιώργη. Και ήτανε γιά πιά, όταν ό Μυργιαλής μπόρεσε να τήνε βοηθί στους Παζούς και να τής παραδώση τό μαντίλι με τά 'Ισπανικά τάλλαρα, τό «χάρισμα τού Γιώργη».

“ΜΠΟΥΚΕΤΟ”

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΚΑ 7 ΙΔΡΥΤΙΚΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΔΡΑΧΜΑΙ 1.000.000

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,

Έσωτερ. δι'έν έτος...Δρχ. 130 ♀ Άγγλιας-Αιγύπτου ...Λίρα 1 Έσωτερ. > > ...Φρ. 130 ♀ Άμερικης ... Δολλ. 5

Αί έξάμηνοι και τρίμηνοι κατ' αναλογίαν. Αί συνδρομαί δέον ν' άπευθύνονται ως έξής: ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,, ΑΘΗΝΑΙ. ΤΗΛΕΦ. 200

Τό τεύχος τιμάται Δραχμάς 2.50

Δημοσιεύσεις ό στίχος δραχμαί 5. Δι' άγγελίας ιδιαίτερα συμφωνία. Τά προηγούμενα τεύχη τιμώνται δραχμάς 3.

Γενικός άντιπρόσωπος τού «Μπουκέτου» έν 'Αμερικη

Κ. ΠΕΤΡΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ 489-8th. AV. NEW YORK. N. Y.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Οί σιδηρόδρομοι στα διάφερα κράτη

Σύμφωνα με μά στατιστική πού έγινε κατά τήν τελευταία διεθνή Συνδιάσκεψη μεταφορών, στη Βαρζελόνα, άν οί σιδηροδρομικές γραμμές όλου τού κόσμου έμψαναν σε μά γραμμή, θα σχημάτιζαν μά εσθία από 1.200.706 χιλιόμετρα. Πρώτη, στην πυκνότητα των σιδηροδρομικών δικτύων από τίς διάφορες Ευρωπαϊκές χώρες, έρχεται ή Ρωσία με 65.780 χιλιόμετρα σιδηροδρομικών γραμμών. Δευτέρα ή Γερμανία με 58.148, και τρίτη ή Γαλλία με 53.561. *Όσο γιά τήν 'Αμερικη, μήν τά ρωτάτε : 426.522 χιλιόμετρα...

***

Τό 'Ιαπωνικό χαρτί και ό Ρέιμπραντ

*Όλοι ξέρουν τή μεγάλη αξία και... τιμή τού 'Ιαπωνικού αυτοκρατορικού χαρτιού. Ποιός όμως χρησιμοποίησε γιά πρώτη φορά στην Ευρώπη τό πολυτίμο αυτό χαρτί, με τό όποιο γίνονται σήμερα πανάκριβες πολυτελείς ενδόσεις ; 'Ο μάγάλος ζωγράφος Ρέιμπραντ γιά να τυπώνη σ' αυτό τά έργα του.

Κάποιος φίλος του πού είχε πάει στην 'Ιαπωνία, τού έφερε λίγο άπ' αυτό τό χαρτί, και ό Ρέιμπραντ ένθουσιαστικη πολύ μ' αυτό πού ενγένικεσε τή χρήσι του σ' όλη τήν Ευρώπη.

***

Ο άριθμός τών ζώων

Σέ τί άριθμό άνέρχεται έξωσσο είδος όπό τά διάφερα ύπάρχοντα ζώα ; Νά μά ερώτηση στην όποία δύσκολα μπορεί να δοθη απάντησις. *Όσός κάποιος 'Αμερικανός ζωηγητής έλαβε μά μονάχα τίς ζώων, τών σπονδυλωτών και κατόπιν πολυχρονίω μελετών, βρήκε ότι θηλαστικών ύπάρχουν 7000 είδη, πτηνών 20000, κροκοδείλων και χελωνών 300, σαυρών 3300, φειδιών 2400, βατράχων 2200 και ψαριών 12000. *Έννοείται πως όλα τά είδη αυτά ζούν, γιατί ύπάρχουν και χιλιάδες άλλα πού έχουν εξαφανιστεί πρό καιρού και πού βρίσκονται μονάχα σε έγχειρίδια ζωολογίας.

***

Οί 'Αμερικανοί και οί μάγάλοι άνδρες

Τά μεγαλείτερα πανεπιστήμια τής 'Αμερικης έθεσαν, τελευταίως, από κοινού, στους φοιτητάς ένα ερώτημα : Ποιόν μάγάλον άνδρα θαυμάζουν περισσότερο.

Θά περιμένατε, βέβαια, νακούσετε πως ή έκλογη τής άμερικανικής νεολαίας θα έστράφη άσφαλώς προς κανένα πυγμαχό ή ήθοποιό κινηματογράφου.

Και όμως ! Τάς περισσότερους ψήφους έλαβε ό μάγάλος μικροβιολόγος και βιολόγος Παστέρ.

*Υστερα έρχονται οί 1) 'Αβραάμ Λίνκολν, ό πρόεδρος τών 'Ηνωμένων Πολιτειών, 2) Χριστόφορος Κολόμβος, 3) Γεώργιος Ουάσινγκτον, 4) Βενιαμίν Φραγκλίνος, 5) Ουίλσον, 6) 'Ιωάννα ντ' Άρκ, 7) ...Σωκράτης και 8) Γουτεμβέργιος, ό εφευρέτης τής τυπογραφίας.

***

Mademoiselle και madame

Οί τίτλοι : δεσποινίς (mademoiselle) και κυρία (madame) δεν είχανε πάντοτε τήν ίδια εφαρμογή πού έχουν σήμερα, δηλαδή ό πρώτος επί άνυπάνδρου κόρης και ό δεύτερος επί έγγάμου γυναικός. Κατά τών ΧVII αιώνα, προσήγόρευαν με τόν πρώτο όλες άνεξα-τήτως τίς γυναίκες πού δεν είχανε τίτλο ευγενείας ή πού δεν κατήγοντο από άριστοκρατική οικογένεια και με τόν δεύτερο και μικρά άκόμη κοριτσάκια, άνήλικα όμως στην προνομιούχο τάξη τών τιτουχών.

Συγκεκριμένως : ή γυναίκα τού Μολιέρου, λεγότανε — και παρέμεινε στην ιστορία — ως δεσποινίς Μολιέρου.